

DK 12.4. 2020 Velikonoční neděle, VP

Pozdrav a vstupní slovo: Kristus vstal z mrtvých! Toto poselství velikonoční neděle zní dnes po celém světě, navzdory tísnivé době. Náš vzkříšený Pán a Spasitel praví: Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. AMEN

Píseň: 341 Veleben Bůh buď, jeho čin

Modlitba: Dobrotivý Pane Bože, náš nebeský Otče, dnes je den radosti. Oslavujeme tvé jméno, tvou cestu, která neskončila beznadějí potupné smrti a v chladu temného hrobu. Děkujeme ti za to, že smíme mít na této cestě podíl. I my jsme pozváni do svobody od všeho, co nás svazuje, vzájemně rozděluje a vnáší mezi nás nepokoj. I my se smíme nově nadechnout a vyjít ven z bludných kruhů, které dusí víru v tebe.

Pane Ježíši Kriste, dej, ať nepropadáme pokušení vracet se do otročení všednosti. Shromáždění před tebou, jako tvůj lid, děkujeme za tvé vzkříšení. Ty jsi hoden žehnání a chvály. Tvoji moc a sílu slavíme. Před tebou se Pane Kriste, králů Králi, dobrovolně skláníme. AMEN

Čtení: J 20,11-18 Zjevení Marie Magdalské

Píseň: 343 Velikonoční oběti

Pozdrav před kázáním: Kámen, jež zavrhl stavitelé, stal se kamenem úhelným. Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky. Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. (Ž 118,22-24)

Text: J 20,15; J 14,20

Z prvního čtení slova Páně Marii Magdalské: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ a ještě slova Páně učedníkům: „Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost.“

Kázání: Sestry a bratři, milý sbore!

Ačkoli slavíme Velikonoce každý rok, přece jsou obestřeny zvláštní atmosférou tajemství a duchovního napětí. Jako by pokračovalo dění toho prvního rána po sobotě. Zůstalo jen nemnoho Ježíšových věrných, věrných

svému Mistru a Pánu až za hrob. Čteme o nich, že nevycházeli z údivu a ochromení, když byli v zármutku a zmatku postupně konfrontováni s předivnou událostí Kristova vzkříšení. Ten den po sobotě měl začít sled dalších všedních dnů. Začalo však něco mimořádně nového. Ten den po sobotě se stal Dnem Páně! A je jím doposud.

Události zapsané v Novém Zákoně známe. Ženy z Ježíšova okruhu projevují oddanost svému již pohřbenému Pánu. Jdou ke hrobu, i když se tím vystavují postihu stráží i židovské zlobě. Láska a žal jim pomáhají překonat strach před lidmi. To je projev oddané víry – překonat z lásky ke Kristu strach z lidí. Touto prověrkou prošel i náš národ za vlády komunistů – a dnes jsme zemí s nejmenším počtem křesťanů v Evropě, možná na celém světě. Ukazuje se, jak důkladná byla protináboženská propaganda minulých desetiletí; jak církev, zatlačená do gheta, nemohla nebo měla strach misijně působit. Přesto člověk musí prožívat radostný údiv, že víra je stále živá a Boží lid tu pořád ještě je. Věřící a praktikující křesťané mají v tomto ohledu výhodu, protože to vědí. Ale je před námi pořádný kus práce – s Boží pomocí, samozřejmě!

Evangelista Jan, ve své zprávě, soustřeďuje zájem především na Marii Magdalskou. Na hřišnici, jejíž život Ježíš proměnil svým odpuštěním. Dá se rozumět tomu, že nesla smrt svého Pána zvláště těžce. Vyšla ke hrobu ještě za ranní tmy a ke svému údivu spatřila, že kámen je odvalený. Běží to oznámit Petrovi a Janovi. Učedníci tam utíkají a přesvědčují se, že hrob je prázdný. Pak se vracejí domů. Evangelista poznamenává, že „dosud nevěděli, že podle Písma Ježíš musí vstát z mrtvých“ (J 20,9) Ne, že by jim to Ježíš již dávno neříkal. Evangelisté píší: „A začal je učit (Ježíš učedníky), že Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších (představitelů Izraele), velekněží i zákoníků, být zabit a po třech dnech vstát. (Mk 8,31-32). Ale, jak to doposud bývá, buď učedníci moc nedávali pozor, nebo ta slova nebrali zase tak vážně. Prostě si to nezapamatovali. Nevědomost učedníků potvrzují i synoptická evangelia v příběhu o cestě do Emaus. Ještě nepoznaný Ježíš vypráví svým dvěma spolupoutníkům, že už proroci oznámili jeho vzkříšení.

Petr a Jan nahlízejí do hrobu, Marie zůstává stát venku a pláče. Pak se taky naklání do hrobu, odkud slyší otázku andělského zjevení: „Proč pláčeš?“ A hned potom slyší hlas samotného Ježíše, kterého však nepoznává: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ Po novém oslovení ho přece jen pozná. Radostně přijímá pověření, aby ostatním bratřím pověděla o jeho vzkříšení a návratu

k Otci. Marie Magdalská jako první svědčila o Kristově vzkříšení: 'Viděla jsem Pána, toto mi řekl.' Její pláč se proměnil v radost. A stejně se proměnil i zármutek ostatních. Naplnilo se dřívější ujištění Páně: „budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost.“

My se nyní, sestry a bratři, můžeme zamýšlet nad tou velikonoční událostí i ve vztahu k naší vlastní situaci, k okolnostem, v nichž žijeme. Proč Marie plakala a proč se rmoutili učedníci? Jistě proto, že Ježíše milovali a spojili s ním své životy. Jejich Pán a učitel zemřel na kříži. Rmoutili se nad smutným koncem jeho poslání a nad ztrátou nadějí, které do něho vložili. A mohli bychom také říct, že Marie plakala nad láskou, kterou svět zavrhl. Spolu s Marií bychom i my mohli plakat každý den, že lidé stále nechápu velkou Boží lásku a doposud viní Boha za skutečnosti, které z valné části působí sami.

Ale teď je tu zvěst velikonočního rána: Není třeba se rmoutit a plakat, protože Boží dílo nemůže být zmařeno! Boží láska vítězí! Vzkříšený Kristus je slavným důkazem. Je však potřeba umět se dívat zrakem víry. Slyšet Slovo o předivné Boží moci a pomoci.

Zrak víry měla Marie i učedníci. Zrak víry byl darován i nám. I do našich životních úzkostí a obav zaznívá velikonoční evangelium: „Proč pláčeš? Váš zármutek se promění v radost!“

Také nám se nejednou zdá, jako Marii a učedníkům o Velkém pátku, že Kristova věc je v našem světě ztracená, pohřbená; že nemá vyhlídku do budoucnosti. Také nám často zatemňuje zrak víry smutek a bolest. Bezradně přešlapujeme u prázdného hrobu. A právě tehdy máme a smíme slyšet ujištění vzkříšeného Pána: není proč plakat, zármutek se obrátí v radost. Jak to dokázat? Vzpomeňme na Marii. Ona i v pláči a zármutku byla tak soustředěná na svého Pána, že za ním šla, šla ho hledat i pohřbeného. Šla za ním, a tak ho mohla najít, mohla uslyšet jeho hlas, poznat ho vzkříšeného a vítězného.

K tomu nás zve dnešní biblické poselství: hledat Ježíše, Pána života, nechat se jím oslovit a přijmout jeho ujištění o Boží lásce a pomoci.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, děkujeme za velikonoční evangelium a jeho radostné ujištění, že ani my nemusíme klesat na mysli. Ty, vzkříšený Pán, jsi s námi, tobě je dána veškerá moc na nebi i na zemi. AMEN

Píseň: 660 Buď Bohu všechna chvála

VP:

Píseň: 334 Kristus Pán vstal z mrtvých

Ohlášení:

Přímluvy: Pane náš, přimlouváme se za to, abychom tvou proměňující moc zakoušeli ve svých životech. V práci, starostech i radostech, ve svých rodinách, ve sborovém společenství, v celé naší církvi i v ekumeně. Ať v našich vztazích vládne láska Kristova.

Přimlouváme se za společnost, ve které žijeme. Ať její představitelé usilují o prosazování pravdy, práva a spravedlnosti. Ať sobecké hmotné zájmy neohrožují dobré mezilidské vztahy. Ať nejsou opomíjeni ti, kdo potřebují zastání a pomoc.

Přimlouváme se za všechny, kteří v tomto čase nouze pomáhají druhým. Přimlouváme se za náš svět, který se ke své škodě vzdaluje od tebe, od zásad tvého království spravedlnosti, lásky a pokoje. Přemáhej v něm nenávisť, závist, násilí a konflikty, veď jej k míru a pokojnému soužití. Společně se modlíme slovy modlitby Páně: Otče náš... AMEN

Poslání: Fp 4,5-7 Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.

Požehnání: Boží láska a požehnání necht' zůstávají se všemi námi. AMEN

Píseň: 346 Buď tobě sláva